

5. Seductor vs seduïda

Del burlador sexual de Sevilla al burlador sentimental d'Osaka

*¡Ah falso huésped, que dejas
una mujer deshonrada!*

*Nube que del mar salió
para anegar mis entrañas.*

¡Fuego, zagales, fuego, agua, agua!

Amor, clemencia, que se abrasa el alma.

*Yo soy la que hacía siempre
de los hombres burla tanta.*

*¡Que siempre las que hacen burla,
vienen a quedar burladas!*

Engañóme el caballero / debajo de fe y palabra

Engañóme el caballero

debajo de fe y palabra

de marido, y profanó

mi honestidad y mi cama.

—Personatge de Tisbea, *El burlador de Sevilla*, Primer acte.

Per què l'amor ens fa sentir bé?

[...] Per a Nietzsche, no és el fet de ser objecte d'una atenció acrítica el que augmenta el valor d'un mateix, sinó l'acte mateix d'estimar el que incrementa l'energia vital: «Hom se sent transformat, més fort, més ric, més complet. [...] No és només que canviï la percepció dels valors; l'enamorat val més.» Com diu Simon Blackburn:

[L]'amant no només construeix l'objecte del seu desig, sinó que també es construeix a si mateix en la seva pròpia imaginació, una mica com la gent s'alarmava quan veu un voltor, o es gronxa d'un costat a l'altre quan s'imagina que és al mar. La poesia o la ficció poden apoderar-se del jo, i durant un moment, almenys, som el que imaginem ser.

Tant si es posa l'accent en l'absència de crítica com en la vitalitat de l'acte d'estimar, sembla haver-hi acord que estar enamorat és superar una sensació d'invisibilitat ordinària, i implica una sensació d'unicitat i un augment del valor propi.

Així, que l'amor augmenti la sensació de valor propi —tant en ser estimat acríticament com en estimar— sembla ser un component central del sentiment amorós, en una gran varietat de contextos sociohistòrics. Tanmateix, defenso que el valor propi proporcionat per l'amor en les relacions modernes és d'una importància particular i aguda, precisament perquè en el si de l'individualisme contemporani es fa difícil establir el propi valor, i perquè la pressió per diferenciar-se i desenvolupar un sentiment d'unicitat s'ha incrementat notablement amb la modernitat. En altres paraules, qualsevol validació subjectiva que pogués haver proporcionat l'amor en el passat, no jugava un paper *social* ni substituïa el reconeixement social (excepte en casos de mobilitat social, com quan una persona de classe superior es casava amb algú de classe inferior). El reconeixement romàntic tenia un caràcter sociològic menys marcat. Sostinc que és precisament l'estructura del reconeixement la que s'ha transformat en les relacions romàntiques modernes, i que aquest reconeixement arriba més profundament i àmpliament que mai abans.

—Eva Illouz, *Why love hurts*. Cambridge i Malden, Polity Press, 2012, 111-112. Traducció d'Àlex Agustí-Polis

Preguntes per al diàleg

1. Quin paper juga el gènere en les interaccions entre *hosts* i clientes?
2. Els homes han après a seduir i les dones a deixar-se seduir?
3. Les clientes saben que són seduïdes? Ho accepten i ho desitgen?
4. Què busquen els homes quan ofereixen la seducció? Què busquen les dones quan la reben?
5. Qui exposa més les seves emocions: els *hosts* o les clientes?
6. Quin és l'objectiu de les clientes dels *host clubs*?
7. La persona que sedueix juga un paper. La persona seduïda també?
8. En què es diferencien la intimitat emocional i la intimitat sexual en aquest context?
9. La seducció és una forma de poder o una forma de llibertat?